

право, за най-голдмата безобразностъ на единъ мъжъ, комуто виното и завистьта му са размътиле мозжкътъ, щото незнае нито какво говори, нито какво прави, освѣнъ това, се той проводи да ви вика да бждите свидѣтели на тѣзи сѣвсемъ странна работа, за която не са е чуло и видѣло. Ето го че иде, както виждате, слѣдъ като чѣка нѣла нощъ на портата; и, ако го слушате него, той ще ви каже, че е достоенъ за оплакване, по моя причина; ще ви каже сѣщо, че когато той спялъ, азъ сѣмъ хортувала по улиците, и хилѣди други приказски.

Г. Данденъ. (на страна)

Ето ти една самодива, както трѣбва.

Клодина.

Да, той доста ни бжбра и ни лѣга, че ушь той билъ въ кѣщи и че ние сми биле по нѣтъ: това е една негова мъдростъ, която никакъ неможе да му излезе изъ главата.

Г-нъ Сотенвилъ.

Какъ! какво ще са каже това?

Г-жа Сотенвилъ.

Ето едно преголѣмо безсрамство, да проважда да да на вика!

Г. Данденъ.

Никога . . .